

REACTIES VAN LEZERS:

Bloedlijn: intrigerend, fascinerend en zeer spannend.

Naarmate het mysterie wordt ontrafeld, lijken de pagina's zich steeds sneller om te slaan, er is geen weg meer terug als je eenmaal in deze trein bent gestapt. Je wordt als het ware het boek ingezogen, het houdt je in zijn greep.

Bloedlijn is een opwindende en onweerstaanbare pageturner met een einde dat doet verlangen naar meer. Gelukkig is er de belofte van een vervolg!

– Ageeth Langenberg

Na meerdere titels verrast Corine Hartman me opnieuw op een heerlijke manier met haar nieuwste boek *Bloedlijn*; de schrijfster lijkt haar schoenen ingeruild te hebben voor laarzen!

Uptempo en toch ook met mooie langere zinnen, zit je in no time met drie cases en als de erotische thriller ook nog omzwaait naar een Amerikaanse actiefilm, met nogal wat stevige gruwelijkheden, ben je totaal verkocht aan de toch sympathieke Jessy. Grenzen zijn niet meer wat je altijd dacht dat ze waren als je zelf niet meer bent dan 'levend dood' en de doden verstild je leven overheersen.

– Anne-Marie van den Bosch

Ik kon mijn geluk niet op bij het lezen van dit boek. Het verhaal is eigentijds, met rauwe kantjes, en houdt je in zijn greep. De spanning blijft altijd aanwezig; het verhaal zakt nergens in. Niets is wat het lijkt. En als je dan op het eind alle puzzelstukjes in elkaar ziet schuiven, wil je lekker achterover leunen en nagenieten. Maar dan krijg je het laatste hoofdstuk voor je kiezen! Dit had ik in ieder geval niet zien aankomen. Ik bleef verbijsterd achter.

– Puck Vermeulen

Sprankelend, gewaagd en lekker eigenzinnig. In vliegende vaart ervaar je alles wat een topthriller nodig heeft: turbulentie, prikkelende erotiek, emotie, actie, originaliteit, geweldadigheid en een zinderend voelbare spanning tot het verfrissende einde. Kortom, geen doorsneevrouwen-thriller maar origineel en verrassend met gedurfde verhaallijnen en fraaie personages waardoor je aan het eind direct snakt naar het vervolg. Gruwelijk staaltje vakwerk van Corine Hartman.

– Inge ter Horst

Stonden alle vrouwen in haar boeken hun mannetje, in *Bloedlijn* spant rechercheur Jessica Haider de kroon.

Bloedlijn is een adembenemende thriller voor de niet zo tere zieltjes, met bijzondere personages, verrassende wendingen, bloedstollende taferele en een einde dat zo huiveringwekkend is dat je niet kan wachten op het vervolg.

Met *Bloedlijn* laat Corine Hartman het begrip ‘vrouwen-thriller’ ver achter zich. Chapeau!

– Nel Staalman

Met *Bloedlijn* durft Corine Hartman iets heel nieuws af te leveren in het genre. Ze onderscheidt zich hiermee definitief van andere literaire thrillerschrijfsters. Heerlijk om eens een hoofdpersoon voorgeschoteld te krijgen die niet vanzelfsprekend sympathiek is.

Bloedlijn is een spannend en verrassend boek. En verrassend blijft het, tot de laatste bladzijde!

– Lydia Los

De karakters van de personen worden goed weergegeven, je gaat met ze meeleven. De opbouw, het plot... geweldig, met dit boek heeft Corine Hartman zichzelf wéér eens bewezen! Ik wil niet te veel van het verhaal prijsgeven, kan alleen maar zeggen ‘Lezen dit boek!’

– Ans Arts

Corine Hartman

Bloedlijn

Het eerste deel in de serie rond Jessica Haider,
de Nederlandse Dexter!

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Met de grootste precisie goot hij tien milliliter in de maatbeker. Water. Dat zoiets essentieels voor de mens zo kleurloos kon zijn. De sleutel tot leven. En tot de dood.

Rolf Brezinger plantte zijn vingers met kracht in de kaken van de jongen, zodat zijn lippen uiteenweken, en liet wat van het vocht in de mond druppelen. De jongen was volkomen lethargisch, slikte niet, viel even weg. Nog een milliliter. En nog een. De lippen tuitten zich nu, dorstig, verlangend naar meer. Hij goot het laatste restje in de mond en begon schaterend te lachen, de bewegende lippen deden hem denken aan een vis op het droge. Het ging natuurlijk vooral om het resultaat, maar de weg ernaartoe telde zeker mee.

Hij wist hoe er werd gedacht: dat kunst die er echt toe doet, staat of valt met ondraaglijk lijden. De afvalberg van het leven vormde de goudmijn voor de kunstenaar. Hoe meer lijden, hoe groter de inspiratie. Zweet, tranen, maar het bloed kwam niet voor niets op de eerste plaats. Het was alleen de grootste onzin dat het de kunstenaar zelf zou moeten betreffen. Een hongerdood klonk inspirerend, zolang je maar niet zelf degene was met de rammelende maag en de uitpuilende ogen. Leve het lijden, maar niet dat van hem. Lijden was het gevolg van onoplettendheid, van een gebrek aan intelligentie-

tie. Of van zwakte. Maar in de verste verte niet van creativiteit. Wat een onzin.

Hij sloeg de jongen in het gezicht. De grijsblauwe ogen knipperden, verward, toen werden ze groot en angstig. De dood schemerde er al doorheen.

Daarna vulde hij de beker opnieuw met water, nu tot de rand toe, en goot die leeg. Niet in zijn mond, maar over het hoofd van de jongen. Met gesloten ogen genoot hij van de onschuldige, jammerende stem. Een sopraan waar de leeftijd een tintje tenor doorheen begon te mengen. Niet erg zuiver, maar hij zoog het smekende huilen op als was het een eerste levensbehoefte. Het gaf hem een gevoel van onoverwinnelijkheid, van ultiem geluk.

Of nee, niet het ultieme geluk. Maar het kwam in de buurt.

I

Het café is tenminste hetzelfde gebleven. Hoewel, niet helemaal. De ouderwetse kroonluchter heeft plaatsgemaakt voor glazen bollen in een rechte rij boven de bar. Ze veranderen regelmatig langzaam van kleur. Als toverballen. Van oranje naar paars, van paars naar rood. Af en toe komt er een giftig groen voorbij en dan zie ik het schaars aanwezige publiek ineens als hologige zombies. Ik tel de kleuren tussen het groen. Bij mijn tweede glas whisky tel ik de seconden tussen de overgangen terwijl ik op het eikenhout traag met mijn nagels het luie ritme van de bluesmuziek meetik.

Ik hou van deze kroeg omdat er vogels van allerlei pluimage opduiken die zich vooral met zichzelf bemoeien en niet met mij. Bovendien krijg je hier goede drank in meer dan fatsoenlijke hoeveelheden. Niet die lullige bodempjes van de trendy cafés, waar het ijs moet verhullen hoe zuinig er wordt geschonken. Ik schuif mijn glas in Alains richting. ‘Tank nog eens af, wil je.’

Zal hij eroverheen komen als ik mezelf straks, hier op deze barkruk, een kogel door mijn hoofd jaag?

‘Lang niet gezien, Jessy.’ Hij vult mijn glas met de bewe-

gingen van een overjarige balletdanseres en schuift een kruk onder zijn gat. 'Zo, even rust. Hoe gaat het met je, *darling?*'

Ik hef het glas naar hem. 'Proost. Het gaat geweldig, dank je.'

'Je bent zeker niet aan het werk, nu,' zegt hij aarzelend. 'Toch?'

Ik leun voorover en druk mijn roodgelakte nagel tegen zijn kin. 'Hoezo, heb je stoute plannen? Ben je ergens het afgelopen halfjaar van je geloof gevallen?'

Hij rolt met zijn ogen. 'Wat denk je zelf! Maar... nog gecondoleerd, ik bedoel, we hebben de kranten natuurlijk gevolgd. Het moet afschuwelijk zijn geweest. Is het echt al een halfjaar geleden?'

Ik sla de whisky in één teug achterover. De alcohol lijkt zo onderhand zelfs mijn ziel in de fik te steken. 'Alsjeblieft, Alain, je runt een café, geen praatgroep!'

'Het spijt me.' Hij schenkt me opnieuw in. '*On the house*, geniet er maar lekker van.' Hij legt een klamme hand op mijn arm. Ik duw hem geërgerd van me af, trek mijn leren jasje recht en ga naar het toilet.

Het ruikt er naar vergane glorie. Een krakende deur, een scheve toiletpot. Ik blijf er altijd een beetje boven hangen, zoals ik dat bij elk vreemd toilet doe, al bezorgt me dat soms trillende en pijnlijke beenspieren.

Uit een zak aan de binnenkant van mijn jasje vis ik mijn voorraadje coke. Ik snuif een lijntje door een opgerold twintigjarige en wrijf wat over mijn tandvlees. In de gebarsten spiegel zie ik mezelf in tweeën gedeeld. Als puber vond ik mezelf te lang, voelde ik me een vormloze slungel, maar vanaf het moment dat ik borsten kreeg, sloten mijn lichaam en ik vriendschap. Later ging ik de voordelen van mijn lengte waarden; zo dwingt die in confrontaties met verdachten auto-

matisch respect af. Nu ben ik hoogstens te mager en het verbaast me dat de afgelopen maanden niet meer sporen hebben achtergelaten. Een enkele verdwaalde grijze tussen mijn lange blonde haar, een fronsrimpel die prominenter aanwezig is.

Het is typerend, die zwarte, kronkelende lijn die mijn hoofd en romp doormidden zaagt. Maar voordat ik de tijd krijg die filosofische gedachte verder te ontleden, gaat de deur open. Er komt een meisje binnen. Ik wrijf onder mijn neus langs voor ik het toilet verlaat.

Ik heb me amper opnieuw op mijn barkruk geïnstalleerd als ik hem zie. Hij moet net binnen zijn gekomen. Een indrukwekkende lichaamsbouw, gevat in een strakke spijkerbroek en een overhemd dat hem als gegoten zit. Hij loopt richting de bar. Met glimmend gepoetste schoenen. Die geven de doorslag. Ik vang zijn speurende blik, schud mijn haar naar achteren en schuif mijn benen in een bijna onopvallende beweging iets uit elkaar.

Hij komt dichterbij, ik doe alsof ik niet op hem let en zie vanuit een ooghoek dat hij zijn blik over mijn lichaam laat glijden. Dan schuift hij naast me aan de bar. 'Wil je iets drinken?' Hij strijkt met zijn hand over zijn wangen en kin en ik zie dat hij een zegelring met een diamantje om zijn ringvinger draagt.

Ik schat dat hij ietsje ouder is dan ik. Twee-, hooguit drieënveertig. Lachrimpels, baardstoppels, diepliggende ogen die een belofte in zich dragen. 'Dat ligt eraan.'

'O? Vertel?'

'Aan wat je in huis hebt.'

Het licht verandert van oranje in rood en pas als het paars erin doorschijnt, krullen zijn mondhoeken omhoog. 'Vermoeidelijk vindt ons aller Alain dat geen goed voorstel, maar ik wel,' zegt hij. 'Moeten we niet eerst kennismaken?'

‘Liever niet.’ Hij ruikt naar tabak en avontuur. Met een vleugje overmoed.

Hij steekt zijn hand naar me uit. Een hand met lange, gespierde vingers. En hij is warm.

2

De stad is prachtig in het zwart van de nacht. In die stille uren heeft Maastricht een donkere, zwoele intimiteit, waar ik veel meer van hou dan van de terrasjesdrukte van overdag. De straten glimmen door de regen, de lucht zit vol zuurstof en ik leg mijn hoofd in mijn nek om druppels van het zuiverste water in mijn mond op te vangen. Ik draai een pirouette met mijn handen richting de hemel en neurie het begin van *Wish You Were Here*.

*So, so you think you can tell
heaven from hell*

Daarna kus ik de man met de glimmende schoenen tot ik zijn bloed in mijn mond proef. 'Je moest eens weten,' zeg ik als ik mijn hand in zijn broek laat glijden, 'hoeveel mannen er rondlopen met afgetrapte, stoffige instappers. Om nog maar te zwijgen over witte sokken in sandalen.'

'Nog even,' zegt hij. 'Hier links, dan zijn we er bijna. God-
allemechtig.' Zijn stem klinkt onvast.

Even later strompelen we door een smalle hal. Onhandig wurm ik mijn vingers onder zijn slordig losgetrokken overhemd, terwijl we een trap beklimmen waar we o wonder niet

vanaf donderen. Met mijn broek op mijn enkels struikelen we het appartement binnen en belanden op een harde vloer. Er brandt geen licht in de kamer, maar door de ramen schijnt het gelige licht van de stad.

We kussen alsof ons leven ervan afhangt, ik schuif hem van me af en ga schrijlings op hem zitten. Ik daag hem uit, knijp hard in zijn ballen, zet mijn nagels in de lijntjes van een yin-yang-tattoo op zijn borst en grijp hem daarna stevig vast. Mijn hart raast in mijn borstkas.

Hij klemt zijn handen om mijn billen. Er verschijnt iets hebberigs in zijn blik als hij hardhandig mijn tepels tussen zijn vingers masseert en dan verstijf ik. Ik zie Brezingers troenie voor me, zijn smerige grijns golft langs mijn ooghoeken, spat uiteen boven het hoofd van de man onder me. Ik slaak een kreet en maak me bruusk van hem los. Wankelend gris ik mijn kleding bij elkaar.

‘Wat is er?’ vraagt hij.

‘Waar is de badkamer?’ Hij wijst me de deur. Als ik er het licht aandoe, hoor ik een felle tik. Een van de plafondlampjes heeft het begeven en er valt iets dwarrelend op de grond. Een kleine vuurbal, die halverwege dooft. Het blijkt een vlieg, die ik dus zojuist heb geëlektrocuteerd. Een genadige, snelle dood.

Ik vervloek mijn schrikreactie bij de gedachte aan Brezinger en als ik mezelf in de spiegel bekijk, verwacht ik bijna opnieuw zijn gezicht te zien. Of het mijne. Verwongen. Verminkt. Maar ik zie mijn eigen gezicht en er is niets mee mis, het lijkt vertrouwd, hoewel verhit. Het bruin van mijn ogen dat lange tijd flets had geleken, is nu fel en indringend. Bijna als vanouds. Ik snuif nog een beetje coke en merk amper dat hij de badkamer in komt.

‘Je neus bloedt,’ zegt hij. ‘Pas je op met die rotzooi?’

Hij blijkt allesbehalve roomser dan de paus, want hij strekt

zich uit en laat zijn hand zoekend over de bovenkant van het badmeubel glijden en tovert een zakje met tabletjes tevoorschijn. Hij neemt er een, een roze in de vorm van een hartje.

Op de grond ligt mijn broek, en ik haal er mijn legitimatiebewijs uit. 'Je staat onder arrest.' En dan neem ik zelf ook een snoepje. Hij omhelst me, tilt me op. Ik sla mijn benen om zijn middel en hij laat me pas los op het bed. Zijn vingers strelen me, vederlicht als wattenbolletjes, en hij zegt dat hij me nu niet meer kan laten gaan.

'Maar ik vind wel dat je voor een paar pilletjes erg ver gaat met zo'n undercoveroperatie,' zegt hij. Hij kust me. 'Ik dacht dat je het ruw wilde, het spijt me.'

'Niet nodig.' Met een snelle jiu-jitsubeweging draai ik hem op zijn rug. 'Spijt is een kwaadaardig virus.'

'Jezus,' kreunt hij.

'Nee, *ku-dan*. En ik hou enorm van ruig.' Ik ben hongerig, nu ik eenmaal heb geproefd.

'O, ja? Wil je er wat speeltjes bij?'

Ik laat me van hem af glijden. Even twijfel ik, maar ik weet dat ik het zal doen. Alles wil doen. Dat wist ik al op het moment dat ik hem spotte in de bar.

Uitgeput staar ik naar het plafond. Ik voel me beurs en gezwollen, maar de inspanningen hebben mijn gedachten tenminste tijdelijk naar een andere dimensie verdrongen. De man ligt een beetje te snurken. Hij heeft niet eens meer de puf gehad te vragen zijn handen los te maken, is zo naar zijn droomwereld vertrokken. Ik niet. Ik slaap 's nachts hooguit enkele uren, soms doe ik 's middags een hazenslaapje en daarmee houd ik het nog steeds vol. Mijn mobieltje trilt en ik neem na een korte aarzeling op.

'Rechercheur Haider?' Mijn 'ja' klinkt schor. 'Eh, uw nummer staat in mijn lijstje en Berghuis antwoordde niet, en...'

Ik onderbreek haar. 'Vertel me maar wat er aan de hand is.'
'Een onnatuurlijke dood.'

'Kun je iets preciezer zijn?'

'Volgens de arts die de melding deed, gaat het om een zelfmoord. Een meisje van zestien.'

Nee! Ik slik iets weg. 'Ja, ja, het is er tenslotte het seizoen voor.'

'Wat zegt u?'

'Laat maar.' Ik kom snel overeind en laat me kreunend in de kussens terugzakken. Mijn hoofd bonkt pijnlijk. Die kutsnoepjes. 'Waar moet ik zijn?'

'In Valkenburg.' Ze geeft me de details, terwijl ik opnieuw, langzamer ditmaal, overeind kom.

Ik plens koud water in mijn gezicht en snuif een kleine dosis coke. Een kind van zestien dat er zelf een einde aan heeft gemaakt? Ik haal een paar keer diep adem. Met mijn vingers strijk ik mijn kleren uit de kreukels en ik fatsoeneer mijn haar. Ik moet opschieten. Vlak voor ik de badkamer uit loop, gris ik alsnog het zakje met de pillen mee. In de slaapkamer druk ik een vluchtige kus op het voorhoofd van de man, die nu zonder glimmende schoenen maar met een tevreden glimlach op zijn gezicht nog steeds lichtjes snurkt. 'Dank je wel,' fluister ik.

Hij wordt toch wakker en knippert verbaasd met zijn ogen. 'Ga je weg?' Als hij me wil omhelzen, merkt hij dat zijn polsen nog gekneveld zijn.

'Het moet,' zeg ik.

Hij vraagt om mijn nummer.

'Waarom? Wil je me kusjes sturen?' Met mijn wijsvinger maak ik een draaiende beweging naast mijn hoofd.

'Zien we elkaar nog eens?'

'Op het bureau, misschien, als jij op het zwaardere werk overgaat.'

Hij grinnikt. 'Natuurlijk. Jij zit op narcotica. En je drukt af en toe de buit achterover.'

Ik loop weg. 'Zorg dat je schoenen goed gepoetst blijven.'

'Hé, je moet me nog losmaken!'

Het scherpe geluid van rammelend staal verraadt zijn verwoede pogingen zich te bevrijden en ik sla net de voordeur achter me dicht als ik hem hartgrondig hoor vloeken.

Ik zuig de frisse buitenlucht in mijn longen. Het verbaast me dat het eerste ochtendlicht al zichtbaar wordt. Een nieuwe dag. Ik zucht.